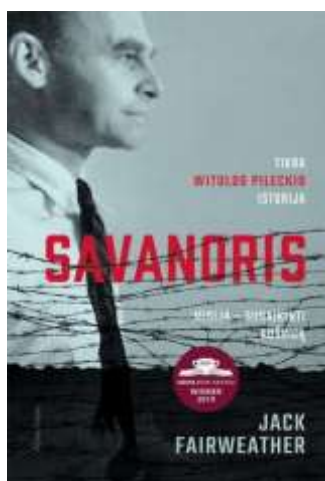

EGIPTO MIRUSIŲJŲ KNYGA: vieno svarbiausių dvasinių tekstų pasaulyje kolekcinis leidimas

Nors šiuolaikinėje visuomenėje, vyraujant amžinosios jaunystės kultui, apie mirtį kalbama labai mažai, praskleisti nežinomybės uždangą ir bent akies krašteliu pažvelgti į gyviesiems neprieinamą pomirtinį gyvenimą rūpėjo visų epochų žmonėms.

Kas slypi anapus ir ar egzistuoja gyvenimas po mirties? Šie klausimai nedavė ramybės pomirtine sielos kelione ypač besidomėjusiems senovės Egipto civilizacijos žmonėms. Mirusiųjų knyga – tai tekstai, kuriuos egiptiečiai vadino išėiti į dvasinės Dienos šviesą skirtomis ištarmėmis (pert em hru). Juose pasakojama, kaip įveikti daug pavojus ir susiliesti su dvasiškaisiais pradais.

Mirusiųjų knygos tekstai buvo skaitomi šventyklose vykstančių misterijų metu, atliekant šermenų bei dvasinio iššventinimo ritualus, o įvairios tekstų versijos, surašytos į ilgą papiruso ritinį su spalvotais piešiniais, dedamos į kapą prie velionio mumijos. Šie papiruso ritinėliai turėjo būti mirusiojo sielos vadovai po pomirtinį pasaulį.

SAVANORIS: MISIJA – SUNAIKINTI AUŠVICĄ. Tikra Witold Pilecki istorija. Jack Fairweather

„Savanoris“ – tikra istorija, kaip Lenkijos pasipriešinimo kovotojas pateko į Aušvico koncentracijos stovyklą norėdamas ją sabotuoti, apie drąsius ir rizikingus jo bandymus perspėti Sąjungininkus apie beviltišką kalinių padėtį ir nacių planus, apie jo pastangas organizuoti kalinių pasipriešinimą ir, kol ne vėlu, prisišaukti pagalbą iš išorės.

Siekdamas išsiaiškinti tūkstančių į paslaptinę nacių koncentracijos stovyklą Reicho pasienyje patekusių žmonių likimą, trisdešimt devynerių metų lenkų pasipriešinimo kovotojas Witoldas Pileckis savo noru ryžosi drąsiai misijai – su suklustotais tapatybės dokumentais tyčia patekti į koncentracijos stovyklą, kad galėtų informuoti pagrindį, kas nutiko

anksčiau į šią stovyklą patekusiems jo tautiečiams.

Vis dėlto informacijos rinkimas nebuvo vienintelis Witoldo tikslas: jis nusprendė organizuoti išpuolį iš vidaus – ten, kur vokiečiai mažiausiai to tikėjosi.

BAIK CIRKUS, CVIRKA! Gasparas Aleksa

1947-ieji. Gegužės pirmoji. Tiksi paskutinės rašytojo Petro Cvirkos gyvenimo valandos. Tiksi atmintis. Joje atgyja Paryžius, pirmoji meilė, prancūzų rašytojai marksistai, Rusija, svajonė sukurti pasaulį be skurdo... Nepalieka ramybės ir vietos realijos, kurios labai skiriasi nuo svajotųjų. Guodžia vien žmonos Marijos meilė. Tačiau Marija Fredoje, o jis Vilniuje. Abejonių kirminas graužte graužia, neduoda ramybės pasiekusi žinia, kad tėviškėje siautėja sribai...žudo miško broliai...

„Kur mano kaltė? Kas apsėdo? Kaip ėmiau ir įsivėliau lyg musė į voratinklį? Žudynių sustabdyti nepajėgiu. Tėvynė parduota. Aš ieškau teisybės, o naujieji šeimininkai visi lyg susitarę: „Cvirka, baik cirkus...“ Tai kas toks esu? Kas būsiu? Po metų... Po šimto metų...“ – kankinasi rašytojas, o sūnus Andriukas per slogų sapną jį guodžia: „Viskas yra vėjas,

tėveli!“

Gasparas Aleksa – poetas, dramaturgas, prozininkas – skaitytojus patraukė futuristiniu romanu „Ėriukėlis stiklo ragais“, chirurgų kasdienybės istorijomis „Adomo broliai ir moterys“, pasakojimu apie disidentą kunigą Juozą Zdebskį „Šventojo Akiplėšos medžioklė“, taip pat – poezijos rinkiniais „Giedantis rupūžys“ bei „Prabudimai“. Šeštasis autoriaus romanas pasakoja apie talentingą rašytoją, prieštarinę asmenybę Petrą Cvirką.

GRAND HOTEL EUROPA. Ilja Leonard Pfeijffer

„Gyvenimo meilė gyvena praeityje. Nepaisant dviprasmiškumo, tai siaubingas sakinyš, kurį esu priverstas užrašyti. Man nesinori šiuo atžvilgiu, kaip ir viešbučio, kuriame apsistojau, bei žemyno, kurio vardu pavadintas šis viešbutis, atžvilgiu, priėti prie išvados, kad geriausi laikai liko praeityje, kad ateitis nieko nebežada ir telieka gyventi praeities atsiminimais.“

Rašytojas apsigyvena garsiam, tačiau griūvančiame viešbutyje „Grand Hotel Europa“, norėdamas skirti sau laiko apmąstyti, kodėl sužlugo jo santykiai su Klėja, kurią jis išimylėjo Genujoje ir su kuria persikėlė gyventi į Veneciją. Jis rekonstruoja įtraukiančią jų meilės istoriją masinio turizmo laikais, prisimindamas jūdvių keliones į Malta, Palmariją, Portovenērę ir Činkve Terę bei jų nuotykių kupinas paskutinio Karavadžo paveikslo

paieškas. Tuo tarpu ji vis labiau užburia „Grand Hotel Europa“ paslaptys ir jis vis labiau susisaisto su įstabiais veikėjais, gyvenančiais viešbutyje ir menančiais elegantiškesnius viešbučio gyvavimo laikus, tačiau globalizacija ima veržtis ir į šią, regis, laike sustingusią vietą.

NUOJAUTA. Ashley Audrain

Blaja Konor nenori kartoti svetimų klaidų. Ji pasiryžusi mylėti savo pirmagimę Violetą ir duoti jai tai, ko negavo iš savo motinos.

Tačiau su pirmagimiais ne visada lengva. Violeta – irzlus, neramus vaikas, kuris beveik niekada nesišypso. Netrukus Blaja supranta: kad ir ką darytų, Violetai vis tiek neįtakys. Su jos dukra kažkas negerai. O gal su ja pačia? Jos vyras Foksas mano, kad žmona viską išsigalvoja, nes su tėčiu Violeta elgiasi kitaip. Be to, jis nežino, kiek Blaja prisikentėjo vaikystėje. Niekas to nežino.

Blaja trokšta būti gera mama. Tačiau ką daryti, jei Violetai to negana? Ir kaip bus su jų santuoka, jei užklups nelaimė, kurią nujaučia Blaja?

Niekas negali pasirinkti, kokioje šeimoje gimti, ką perimti iš tėvų ir kuo

tapti. „Nuo Jautai“ – tai įtampos kupinas romanas, provokuojantis pažvelgti į tamsiausius motinystės užkaborius, keliantis klausimus, kodėl pavojinga nesiklausti moterų, ką daryti, jei motinystė pasirodo nė iš tolo nepanaši į tokią, kokios tikėjaisi, veikia primena baisiausias tavo baimes.

Skaitydama romaną „Nuo Jautai“ jautiesi vaikštanti peilio ašmenimis. Tai klyksmas tiesiai į veidą visiems mūsų įsitikinimams ir motinystės idealizavimui. Pagaulus nuo pradžios iki paskutinio sakinio, jaudinantis ir be galo gražus.

Marissa Stapley, rašytoja

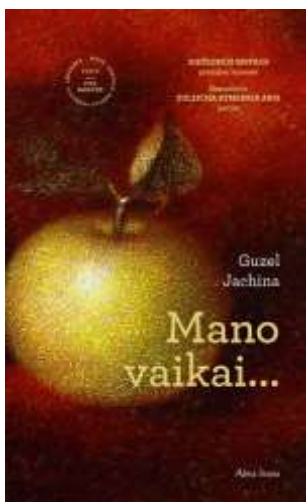

ŠEŠĖLYJE. Diane Chamberlain

KĄ DARYTUM, JEI ATSIDURTUM SITUACIJOJE, KAI NEĮMANOMA PASIRINKTI? Geriausios Džozelės D'Andželo draugės Maros smegenys pažeistos – gimdant sūnų jai plyšo aneurizma. Džozelė vieniša ir gedi, tad remiasi į vienintelį žmogų, kuris supranta jos skausmą: savo kolegą – ir Maros vyrą – Liamą. Tai, kas prasideda kaip draugiška paguoda, pamažu virsta kai kuo daugiau... ko neigti jau neįmanoma.

Draskoma kaltės ir to, kad jos svajonei dalintis jausmais su Liamu nelemta išsipildyti, Džozelė tvirtai pasiryžta padėti Marai, kad ir labai neįprastomis priemonėmis. Paieškos ją nuveda iki vilos Monterėje, Kalifornijoje, pas

moterį, kurios gyvenimas apgaubtas paslapčių. Karlina Kling-Šaer yra gydūnė ir, pasak Džozelės tėvų, išgelbėjo Džozelę gyvybę vos jai gimus. Moteris, sauganti didelę paslaptį, veda Džozelę nepažįstamu keliu, kol ši supranta, kad nors viena meilė yra pasmerkta, kitai meilei lemta išsiskleisti.

MANO VAIKAI... Guzel Jachina

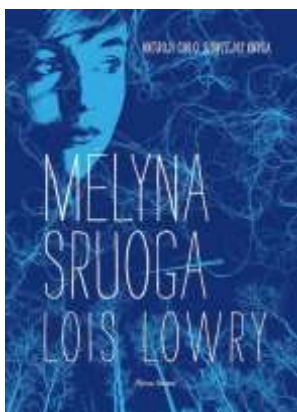
XVIII amžiuje imperatorė Jekaterina Antroji pakvietė savo tėvynainius vokiečius atvykti į Rusiją ir tapti pilnateisiais šalies piliečiais, kartu išlaikant savo kalbą ir kultūrą. „Mano vaikai“ – vieno šių atvykėlių palikuonio, kuklaus mokytojo Jakobo Ivanovičiaus Bacho, istorija.

Trečiasis praėjusio amžiaus dešimtmetis. Prieš pusantro šimto metų prie Volgos krantų įkurtoje vokiečių kolonijoje Gnadentalyje („palaimingame slėnyje“) gyvena Jakobas Ivanovičius Bachas – pirmųjų atvykėlių palikuonis. Paprastas ir pilkas žmogelis buvo mokytojas – šulmeisteris. Keista, netgi bauginanti pažintis su valdinguoju ponu Grimu Bacho gyvenimą pakeitė visiems laikams. Viena vertus – toji pažintis dovanojo Bachui vienintelę gyvenimo prasmę: dukrelę Aną, meiliai vadinamą Anče. Antra vertus – atėmė

kalbos dovaną ir pasmerkė vienatvei.

Visų pajamų šaltinių netekęs ir kitos išeities neturėdamas Bachas sudaro sandorį su valdžios atstovu kupriumi Hofmanu. Kupriukas Bachui duoda pieno, kad Ančė turėtų ką valgyti, o Bachas už tai rašo Hofmanui pasakas: daugybę istorijų, kurių jam pripasakojo žmona Klara. Šių pasakojimų gijos driekiasi iš gilios senovės, pinasi tarpusavyje ir stebuklingu būdu įsikūnija realybėje. Kalbos dovaną praradusio Bacho pieštukas pina metaforas ir pasakoja apie sunkią Pavolgio gyventojų kasdienybę ir dar tik būsimas tragedijas, kurios juos ištiks, Stalinui susikirtus su Hitleriu.

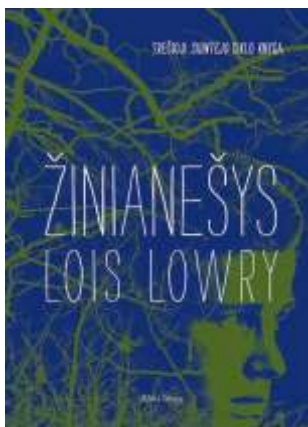
Ribas tarp pasakos ir realybės ištrinančiame ir užburiančiame romane pasakojama apie meilę, pasiaukojimą ir stebuklus. Apie našlaičius vaikus ir našlaitę tautą. Apie „mažo žmogaus“ nereikšmingumą ir jo dvasios tvirtybę didžiosios istorijos verpetuose. Apie suaugusiųjų prisitaikėliškumą, baimę ir siaubą bei jų dar nesugadintus vaikus, linksmus ir drąsius, – vienintelę tėvų viltį.

MĖLYNA SRUOGA. Lois Lowry

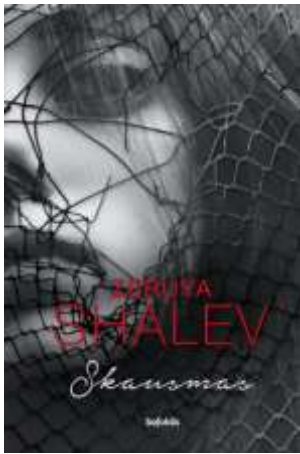
Lois Lowry „Siuntėjo“ ciklas: „Siuntėjas“, „Mėlyna sruoga“, „Žinianešys“, „Sūnus“ – buvo apdovanotas vienu reikšmingiausių JAV vaikų literatūros apdovanojimų – Niuberio medaliu.

Raiša našlaitė Kira gyvena pasaulyje, iš kurio silpnieji išmetami. Ji baiminasi dėl savo ateities, tačiau visagalė Sergėtojų Taryba jos pasigaili. Kira yra talentinga siuvinėtoja, tad jai pavedama užduotis, kurios joks kitas bendruomenės narys negalėtų atlikti. Nors talentas išgelbsti jai gyvybę ir suteikia tam tikrų privilegijų, Kira netrukus suvokia, kokios paslaptys ir mįslės ją supa. Jos sumanymo atskleisti tiesą apie savo pasaulį ir išsiaiškinti, kas egzistuoja už jo ribų, niekas neturi sužinoti.

ŽINIANEŠYS. Lois Lowry

Miestelio ramybė sudrumsta. Utopinė jo bendruomenė anksčiau mielai išileisdavo kiekvieną atvykėlį, o štai netrukus kelias į Miestelį svetimšaliams bus atkirstas. Nedaug kas, be Matijo, gali pereiti grėsmingą Mišką, todėl jam ir tenka išnešioti pranešimus, kad Miestelis bus uždarytas, ir pasistengti įkalbėti Aiškiaregio dukrą Kirą, kol dar nevėlu, grįžti kartu su juo. Bet šikart ir Matijui Miškas labai priešiškas, skindamasis per jį kelią, vaikiną stato savo gyvenimą ant kortos.

SKAUSMAS. Zeruya Shalev

Išsiskyrimo skausmas visada pranoksta susitikimo džiaugsmą, paprastai dar sunkiai suvokiamą ir neįtikėtinai trapų.

Praėjo dešimt metų nuo teroristinio išpuolio, per kurį Irisė buvo sunkiai sužeista. Vis dėlto moterį kamuoja ne tik fizinės kančios. Netikėtai į jos gyvenimą sugrįžta jaunystės dienų mylimasis Eitanas. Jo pasirodymas pažadina giliai viduje tūnojusias nuoskaudas dėl nutrūkusių santykių, kartu priversdamas atgimti ir niekur nedingusius jausmus.

Nors Irisė – sėkminga mokyklos direktorė, jos gyvenimas labiau primena pilkšvą ir netikusią tikrojo gyvenimo klastotę. Jos ir vyro santykiai prigėse, o su vaikais beveik nerandama ryšio. Gal tai nulėmė skausminga pirmosios meilės baigtis, apkartinusi Irisės gyvenimą, o gal vėliau įvykęs išpuolis, ilgam prirakinęs ją prie lovos ir atėmęs iš šeimos motiną ir žmoną. Šiaip ar taip,

šiai santuokai, regis, nebuvo lemta patirti pilnatvės. Netikėtai sutiktas Eitanas priverčia moterį blaškytis tarp pareigos šeimai ir troškimo būti su mylimuoju. Viskas apvirsta aukštyn kojomis, paaiškėjus, jog, išvykusi į Tel Avivą pradėti savarankiško gyvenimo, dukra patenka į bėdą. Irisei tenka apsispręsti, kas svarbiau: iš naujo atrasta jaunystės meilė ar jos dukros gerovė?

AKIŲ OBUOLIŲ PYRAGAS. Tomas Dirgėla

Ar žinai, koks jausmas apima, kai staiga ir visiems laikams iš tavo gyvenimo dingsta labai brangus žmogus?

Netekęs močiutės ir jos skaniausio pasaulyje obuolių pyrago Jokūbas supranta, kad taip lengvai jis su tuo nesusitaikys. Jam kyla mintis pasinaudoti 3D spausdintuvu – juk jei šis spausdina viską, tai gali atspausdinti ir močiutę, ar ne? Tačiau Jokūbo planas vieną audringą naktį apvirsta aukštyn kojomis, o skaniausias močiutės pyragas gali virsti... akių obuolių pyragu!

Gerai, kai apie rimtas temas kalbama nuotykių kupinose knygoose. Dar geriau, kai smagios knygos mus moko suprasti ir priimti mums kylandčius sunkius jausmus.

Psichologė, socialinių mokslų daktarė Monika Skerytė-Kazlauskienė

„Akių obuolių pyragas“:

Kviečia pasinerti į vaikų nuotykius

Skatina empatiją ir moko priimti artimo žmogaus netektį

Suteikia skaitymo malonumą.

Tomas Dirgėla – be galo populiarus vaikų rašytojas. Jauniesiems skaitytojams parašė jau daugiau nei 20 knygų ir visai neketina sustoti! Jo kūryba leidžiama pakartotinai ir verčiama į užsienio kalbas. Rašytojas įvertintas ir apdovanotas literatūros ekspertų – 2015 m. jam įteikta Aldonos Liobytės premija už reikšmingiausią debiutą.

ŽARNYNO ŽAVUMYNAI. Giulia Enders

Kodėl kartais pavalgius ima urgzti pilvas? Kodėl rytais iš burnos sklinda biotualetu „aromas“? Kodėl susinervinus dingsta apetitas? Kiek kartų per dieną turime pasėdėti ant klozeto? Dėl ko kankina nelemtas rėmuo? Kaip veikia antibiotikai ir laisvinamieji?

Jauna Frankfurto mikrobiologė **Giulia Enders** (gim. 1990) drąsiai, išmaniai ir linksmi prabyla apie dalykus, kuriuos išgirdę nuraustame. Tai virškinimas, žarnos, tuštinimasis, kakučiai... Pasitelkusi naujausius mokslo tyrimus ji detalai – su visomis pikantiškomis smulkmenomis – paaiškina, kaip veikia virškinamasis traktas, kuris sudaro du trečdalius mūsų imuninės sistemos, turi nuosavą nervų sistemą, o energiją ima iš bandelių bei tofu dešros.

Pasirodžiusi 2014-ųjų pavasarį knyga iškart tapo bestseleriu. Vokietijoje jos tiražai viršijo 2 mln. egzempliorių, knyga išleista 40-yje pasaulio šalių.